

Czísło 1.
2. januara.

Pomhaj Bóh!

Lětnik 26.
1916.

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnny
Přez spař měrnny
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Dušć daty,
Wotpođ ty.

Z njebjes mana
Njeh ći kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew ćel

F.

↳ Serbske njeđělske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy kobotu w Šmolerjez knihiciziczerńi w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschodplatu 40 pj. dostac.

Nowe lěto 1916.

„Nasche dowěrjenje.“ (Hebr. 10, 35. a 36. sht.)

„O Knježe, pomhaj nětk, o Knježe, daj nětk, so by so wschitko derje radžilo!“

Tak nasch „Biblisti pucznik“ pschi nastupjenju noweho lěta k njebjeskemu Wótzei sduhuje. Njeh so tajka nutrna próstwa s wjele wutrobom k njebju posběhuje! Modlenje budž s prawym žórkom, s kotrehož šebi troscht a dobru myšl czerpamy. Bóh naš wěcže wušłyschi. Modlitwa praweho wjele samóže, hdyž sprawnna je, a kotra modlitwa mohla sprawnišcha być hač ta jeneho luda, kotremuž njepsczecheljo se wschitkich stron se sniczenjom hroža? Hdyž šmy wschitzy, kžězor a wyschnosć, wójsko a lud, sprawnje sa sduženje mēra byli, dha šu nasche sjednoczene próstwy wo Božu pomoz we wójnskej nusy wschehomóznemu, šwjatemu Bohu wěcže spodobne. A Boža pomoz bēšche widomna w zylkej wójnje w naschich mnohich dobyczach. O njebudžmy njeđžakowni, hdyž nětko hišcže njeje žanych wuhladow na mēr!

Njewěstosć naš nětko tyschi. Kaž šo starschimaj dže, hdyž psches zylky mēkaz žaneje powjesče wot lubeho šyna nimataj, kotrehož regiment je we wótrej bitwje stał, tak w tu khwilu my wschitzy, haj woprawdže zylky šwēt njewē, šhto budže. Hač drje je Bóh w njebjeskach jeniczi, kotryž do pschichoda hlada? Wjedža kžězor a jeho radžiceljo prawy wupucz s wuškosćow abo pscheražazy šredł, s kotrymž by šo nasche dobyče dospołnito? Abó

budže mnohosć njepsczechelow naš skóncžnje tola pschewincž?

Šhtóž na tele starosćepołne praschenje haj wotmolwja, tón je dowěrjenje šhubil. To je cžłowjeczne. Džiwacž šo dyrbimy, so je jich poměrnje jara mało. We wójnje je wēra rostla, a wēra dawa dowēru, haj wēra je dowēra, smuzitosć, rjekowstwo.

My cžitarjo „Pomhaj Boha“ wērimy. Ale tež nam derje cžini, tež nam je trēbne, so naš jedyn napomina a pošylnjuje, kotryž ma šylnišchu wēru hač my a kotryž je tež wjazy pschētrał, Knjesowy japoschtok. Tón je w šwojim cžasju wērijazy, kotrymž bēchu kubla pobrali, na lēpsche bohatstwo pokasał, kotrež w njebjeskach je a wērijazy wostanje (34. sht.), a k temu wón tole napominanje pschistaji: „Tehodla njećzišćže wasche dowěrjenje precž, kotrež ma wulke šaplacženje!“ Potajkim woni šu hižom dowěrjenje pokasali, a s nami je runje tak; nasche dowěrjenje bē wulke, bē krašne, a tež mnošy njewērijazy šo pschi wudyrjenju wójny k Bohu wobrocžihu a šo jemu dowērichu, wozazy wošebje. Tak je „nasche dowěrjenje“ šobu kónowane, hdyž je Bóh tón Knjes naš s dobyczemi wobhnadžil.

Šhtó to šwoje precž cžišnje? Šeno njerosomny to cžini. Rosomny cžłowjeł šebi šwoje kubla haji, je šchlituje a šo prózuje, je tež po móžnosći pschisporjecž. Dowěrjenje je jene duchowne kublo, a wone je nasche bohatstwo, našcha móž, našch šredł k dobyczu. Móžno, so trjebamy jeno twjerdže štač, jeno njepsczechelste nabbēh.

dale wotrafyć, so bychmy njepšhecželom pšchewinyli. Na najwaźnišchimaj bitwiščezomaj našchi wodžerjo hižom dołho tať dđerža, na wječornym hižom pšhes žyłe lęto! Woprawdžita mudrošč je w tajkim dowěrjenju. Hiščez wjazy regimentow do wěsteho šniczenja čžericž, to by rękało, dowęru do dotalnych dobyčow precž čžišnyć, tež dowęru do Boha. Dowěrjenje ma wulke sapłaczenje. Ženo wutracž a woczakowacž dyrbymy; a našchi šwęrnj wojazy to čžinja: w močnych, wuřkich, šymnych pšchęrowach a podstupach wo dnjo a w nozy pšhes žyły ryuť dnjom pšchębnywaja. „My dyrbymy wutracž, my węmy, šhto s našchego kraja budže, hdyž kručze njestejimy“, tať kóždy rjeknje, a tola šebi kóždžicžki męr žada, šebi žedži domoj, domoj, domoj!

A my tu w domach? To by hręch był, hdyž my škoržimy a žalosčžimy. My dyrbymy wjele bóle won piřacž: „Njecžišnje wařche dowěrjenje precž, kotrež ma wulke sapłaczenje!“ Tať pošylimy našchim lubym wojakam wutrobu, tať pomhajmy k dobyčju! Nařche dowěrjenje njech šo pšchenješe na wóřtko! To je dobra brón. Wóh šam čžyť nař s nej wopařacž!

Dowěrjenje ma tež pšhes čžař pšchepomhacž, w kotrymž šo žana pomoz, žana rada njenamaka. Wono w tajkim čžařu wořebite mjeno dobywa, mjeno ščetpłiwosčž. „Ščetpłiwosčže je wam trjeba, so byščez Božu wolu čžinili a šlubjenje dostali“, tať japosčtol dale piřche. Hdyž šo dowěrjenje s dobyčžemi wobkručža a pošylnja, jo njecžišnjesh precž. Ale hdyž žadny deřchž Božeje hnady twoju wuparjenu dowęru njewomacža, to je čžař, w kotrymž ma twoje dowěrjenje šo wupruhowacž w ščetpłiwosčži.

My s wjetřcha prajimy, so něčto dowěrjenje „šhubi“. Hdyž japosčtol wo „precžčžišnjenu“ dowěrjenja ręcži, dha wón tajku prawu njescžetpłiwosčž s tym wofnamjenja. We wofomitu je dowěrjenje precžčžišnjene. Žyłe drje šwoje dowěrjenje ničto precž njecžišnje, s najmjenscha niz w přęnim wudyrjenju njescžetpłiwosčže. My šo šašo na Boha dopomnimy, šo druhdy jara rucže šmęrujemy, pať w nusy, pať pšchi džele, pať pšchi jednanju s ludžimi. Ščetpłiwosčž čžłowjeka šašo pošbęhuje, wona pšchinješe šhonjenje, a to te šhonjenje, so móže čžłowjef dživnje wjele pšhecžerpicž. Tajke šhonjenje pšchinješe nadžiju, nadžija pať njesahanibi, kaž je Pawoł piřak. Tón je to šam šhonil došč a nadošč.

So bychmy Božu wolu čžinili, k temu je ščetpłiwosčže trjeba, duchowneje mozy, kotraž w nusy wutraje. Kotrychž Duch Boži wodži — tež pšhes čžęřnosčže —, čži šu Bože džęcži. Wóh čže, so dyrbymy šo do stracha podacž, hdyž je trębne ša šbože šobucžłowjefow. „Ahrystuř je čžerpil ša nař, wofstajiwřchi nam wopiřmo, so bychmy šlędžili ša jeho stopami.“ To čže Wóh. Samaritřki šwój rjany rjekowřki škutł wutjedže, runjež rubježnizy hiščez w blisřosčži pšchębnywachu. Wóh čže rjekowřstwo męcž, rjekowřstwo muži a žonow. Wón nař we wójnje k temu nusuje. W rjanych męrnnych čžařach jeho hnadne šłowo huřto podarmo wabi, a čžłowřkich škomdow je kop. Nęťk Boži prut ludži podarmo njebije. A tež kóžde šłowo węrnosčže ma we wójnje wjazy mozy, duřche pšchemóz a řščasčž, žiwjenje a lubosčž šbudžowacž, řščesčžijanřstwo a řščesčžijanřke wařchnje tworicž. Na řnježaze wobřejnosčže do wójnny hładajo mnořny praja: „Tať njemóžęřche dale hič.“ Nęťko je w šamotnosčži na

řtraži pšchęd njepšhecželom našcha młodžina pýtņyla, šo ma čžłowjef njęřmjertnu duřchu, kotraž we wjeřelenjach, wot šwęrneho wařchnja řařhnyjena, mřęwa, ale nęťko k šebi pšchindže a řtrowje dychacž pocžina. „Ša budu hinaschi“, kęłko wjele jich je tať domoj piřak! Woni šu rořtkli. Dyrchnosčž je ščetpłiwosčž a hłuboke šhonjenje pšchinjeřla. Lud budže lęřřchi, ponižniřchi, pobožniřchi. Žyrķej řašo nęřčto budže!

Tať budža Bože šlubjenja řašo móžniřcho dopjelnjene. Žene tajke šlubjenje ręka: „Ša čžu šwój řakon do jich myřle dacž, a do jich wutroby čžu ja jón napiřacž, a ja budu jich Wóh, a woni budža mój lud.“ (Šębr. 8, 10. řčt.)

Duž budžmy ščetpłiwj, so bychmy tajke šlubjenje dořtkali. Tať řastupmy do noweho lęta a řpęwajmy:

Řřchi čžařnej hubjenosčži
A wřčhelķej drugej řłosčži
Daj ščetpłiwosčž, pošylń węru
A dopomhaj nam k męru!

Šamjeń.

W. T. w B.

K nowemu lętu.

Džať budž, luby Wóteče, tebi,
Řiž hacž šem nam pomhak řy;
K nowom' lętu wospjet šebi
Twoju pomoz pšchęjemy.

Šlej, nam žiwjenje je morjo,
Šeho žołmy našche dny,
Nawalnosčž jich našche horjo,
Łódž pať našcha, to řy Ty.

S tobu dženřa nastupimy
Pucž, ač, nam tať njewęřty;
My jón tebi porucžimy,
Ty řy wřčehowędomny.

Daj nam nadžej, řiž nař šbęha
A nam pjelni wutrobu;
Hdyž šo wętr do płachtow lęha,
Mamy jęřdbu wjeřelřchu.

A kaž łódžnik k hwęřdam hlada,
Ša pucžom šo prařčęjo,
Tať budž twoje šłowo rada,
Wucžba nam a prawidło.

Duž wřmi ša ruku kaž džęcži
Tež w nowym lęče nař,
A njech twoja lubosčž šwęcži
Šso nam na pucž kóždy čžař.

Čžyť tež miķe šamjeń řtacijč
K našchim řhudym modlitwam,
Potom čžęmy džaknje prajicž:
Wóh je dale pomhak nam!

J. K.

Šako bęchu wóřom dnjom nimo, šo by to džęcžatko wobřęřane bylo, bu jemu mjeno date

Jeřuř.

Přęni džen lęta ma mjeno Jeřuř. Pobožnemu řščesčžijanęj je tole mjeno mjese wřčęmi najřwječřřřche. Wón je s nim řwja-

fanj wot kolebki hačž k rowu. Na Jesuša je kšeczeny, w schuli jeho sesnawa, pschi konfirmaziji so k njemu pónaje, na kwapš febi jeho wuprosy a mrejo jemu swoju duschu poruczi. Wón swoje dželo w Jesušowym mjenje spoczina a swoje džeczi w jeho duchu woczehnje.

Psches Jesuša mamy kšesczianske domy, schule, zyrkwoje, mišionstwa, šmilne wustawy, dobre wyschnosče a šakonje a tehorunja. Haj, kajkažkuli dobra wěz so něhdže šawjedže, wona je wurostł k někajkeho šłowa abo škutka Jesušoweho. Wón je ras k swojim wuczobnikam prajik: „Djeje mnje njemóžecze nicžo čžinicž.“ Tak w jeho mjenje móž leži, kiž wscho dobre we naš pšodži, haj, hiščeže wjazy, kiž naš tež šbóžnych čžini, hdyž do njeho wěrimy.

Jesuš, Jesuš je to mjeno,
Kiž mam w swojej wutrobi;
Jesuš je tón Šbóžnik jeno,
Kiž mi duschu wofšewi. (Spěwatske čžo. 28.)

J. K.

Setkanje Bože we wulkej wójuje.

(Potracžowanje.)

Wučer powjeda mi, so je w Sp. wutorhjnene šopjena k pišanski knihow, wot džecžazeje ruki pišane, wó jstwie namakał a so bėchu na nimi te šłowa čžitacž: „Duby nano, kaš pschińdže, so ty nětko do Boha wěriš, to tola hewaš twója móda njebėšče?“ Kajka hnujaza rēcž tele džecžaze šłowa.

(Š lista mėsčezanošty pola pruskeho landsturmbataillona.)

* * *

W Šambrai, hdyž bėšče dolhi rynn lazaretow, k čžapami jara na duschompastyrjach pobrachowasche. Duž mje našy wotpóškanž prošesche, šranjency wopytacž. Ša to dželo ras na šo wsach a šym wot jeneho hospitala k druhemu, wot jeneje šale do drugeje a wot jeneho šoža k druhemu šhodžik. Šelto to tola hubjenštw a kaš wjele žedženja, w čžap ušy šhutne šłowo šlyšecž. Wščitžy šu šo wješeli, tež někotry, kiž dolho žaneje zyrkwoje šnutštach wohladat njebėšče a bėšče na zyrkej šwarik. Nětko je wšchitko žyle hinaš. Našči mužojo šu šhutnišči. Šdyž bėch k šbóžnym šamym rēcžal, šym potom wječžor abo njedželu popošdnju nutrnosčž džeržal. Šaš woni šedžbowachu na šbóžnych šhwalenje k předowanja na horje, kotrež bėchu drje hušto šlyšcheli a tola ženje prawje šrošmjeli; nětko jo šrošmjachu, pschetož nětko bėchu šhudži, šrudni, šhłodni. Šajlim ludžom móžach něšchto prajicž wo prawej radošči w tym Šnješu. Našči wojazy šu pschi swojich ranach měrni a ščžerplivi, špokojni a dobreje myšle.

(Dobrowólny hladaš šhorych [duchowny].)

* * *

Duby šnješ doktoro! Wot přenjeho dnja šym pola wójška, šym hižom š šte bitny pschětral. Šu nawuknjesh prawje šrošmicž, šchto je dowěrjenje k Bohu. Wašch dr. Š.

* * *

Dale čžy hiščeže špomnicž, so šu te knihi dobrý trošch ša naš w čžžkim čžap; pschetož ja šym pštnyč, so je taš hižom někotry towaršch febi Bože šłowo ša wobžazu hwěšdu wušwolik, kiž do wóžny Boha šłowo šazpimawšče... Ša prošecž nješam, ale wy čžyli taš dobrý byčž a mi něšchto kšesczianske pššlacž, ja budu wam jara džakowny...

(Pschichodnje dale.)

Kak je Bohuškaw š Dubowina Boha špónal.

Powjedaščžo wot Šhrystofa Šchmida.

Pschetožik Š. Šuš.

(10. potracžowanje.)

14. šlaw.

Šwješelena macžer.

Dobra, bohobošna šnješ bydlesche mješ tym na swojim hrodže Dubowinje polna šrudoby a štruchosče. Ššlyšchawšči powješče, šo ma wóžna šonž, a šo je hižom mēr, nadžijeshče šo, šwojeho lubeho mandželškeho bėryš šašo wohladacž. Šola na to pomyšliwšči da šo do pšakanja. „Ach, mój luby Božo“, džeshče wona, „ja šym tola prawje nješbožowna! Šchtož je šbóždemu k wješelu, je mi k njewurjeknitez šrudobje. Šbóžda šhuda žona najnižškeho panika wješeli šo na pschihad šwojeho muž a ja febi njemóžu na pschihad šwojeho mandželškeho bješ štracha a bojosče pomyšlicž. Ach, kajka žaloščž a šrudoba tudy jeho woczakuje! Š kaš šamóžu jenož jemu žalostne nješbože k džěščžom k wědomošči dacž. Ach, ša naju wobeju njebudže drje tu na tym šwěče žana wješela hodžina wjazy!“ Šej šo štajnje njewurjekniwje štyškasche; njemějeshče nišdže žaneho mēra, a šhodžeshče k jeneje štwy do drugeje, paš do šapalki, paš šašo do šahrody. Šdyžkuli džěšče a bėšče, modlesche šo we wutrobje k Bohu, pschetož jenicžki trošch, jenicžke špokojenje namaka hiščeže w modljenju a pomyšljenju, šo Šbóh šam wšchē čžłowške naležnosče wobžiči a hušto najhóššche horjo do najwjetšcheje a najšbóžnišcheje radošče pschēmēnja.

„Š dobročžiwý Božo!“ modlesche šo wona, jako bē jemu šašo w najdalškim šucziku šahrody hórke šlyšy pšakala, „o dobročžiwý Božo, šmil šo nade mnu, šmil šo nad mojim mandželškim; ščžič šonž temule mojemu žalostnemu čžerpienju, — jenož tebi šamemu je to móžno! Š daj, šo by naju šašowidženje wješele a radošne bylo. Šy šy k najmudrišchich wotpohladanjow nana a macž a džěčžo rošdželik — o daruj namaj naju lube džěčžatko k nowa, a daj, šo bychmy šo wšchitžy šjo šašo widželi! Šy šy hižom wjele tyšaz šlyšow šetřel a šrudobu do radošče pschewobročžal. Š ty najmikoščžiwšči, najdobročžiwšči Božo, šmil šo tež nade mnu! Š luby njebjeshki Šbóčže! Šacžrunje hřěšna, šym tola pschezo twója džowka, a šmēm tebe šwojeho Šbóžca mjenowacž, kaš je to twój luby Ššyn šam wucžik a pschikasat. Ach, ty mje wěšče bōle lubujesh, hdyž ja šwoje džěčžo! Š Šnježe, njebjeshki Šbóčže! Šlyšch, wušlyšch mje, nješastorcž šwoje džěčžo, šwoju džowku, kotraž žaneho wucžeka nima, šhiba jenož tebe!“

Šako šo šnješ takle modlesche, šlyšeshče nětko pschicž; pohlada wokoło šo, a hlej, Šarata, kotraž bē runje k tymi druhimi ludžimi do hrodu pschichčła, pschicž po šahrodže dele, runje do tamneho rožka, hdyž šnješ šedžeshče. Šdyž šnješ Šaratu špóna a jeje wješele woblicžo wuhlada, šbudžiči to notu nadžiju w jeje wutrobje, a njebē jej hinaš, jako by jandžela k njebjesh widžala. „Ach, najlubšča, najdobročžiwšča šnješ“, prajeshče Šarata, „pschicž šu wam najwješelschu powješčž wo waschim lubym Bohuškawku. Wón je žiwý — a škoro jeho šašo wohladacž.“ Šarata bē šedma powjedacž počžala, tu pschicž tež Šethodij, šo by šnješ na mudre waschne na pschihad jeje šynka a mandželškeho pschihotowal. Šnješ bėšče nětk polna radošče a nadžijeshče šo, šo mandželškeho a šynka ša někotre dny wohlada, a wjedžeshče putnika do tamneje štwicžki, w kotrež bē něhdy k Bohuškawkom bydlika.

Šako durje wotewri, hlej, tu štupi jej jeje mandželški se šynkom na rukomaj napschecžo. „Š mój najlubšči Šrohóměro! o mój najlubšči Bohuškawko!“ to bėchu jeje jenicžke šłowa, k kotrymž mandželštemu wokoło šchije padny. Šradošne šlyšy pšakajo woko-

schowasche pať hwoje lube džecz, pať lubeho mandželsteho. „Nětko chzu rad wumrjecz“, prajesche wona napořledku, „hdyž hym tehole sboža doczafala. D tak spodzıwne wě Bóh wschıtto wodzicz. Sketřcho běch řo řmıercze nadžala, hacž tajkeje radořce. Sa budžıch je strachom třchepotala, hdy bych czi, mój najlubřıchı mandželřı, bjes nascheho lubeho Bohuřlawka napscheczřo stupicz a cze pomıtacz dırbjala — a mjes tym pschınıejesch jeho ty řam w přenım wokomıřnıenju naju řařowıdženja na rukomaj mı napscheczřo! — D Božo, řwoje řıwe dnı njemóžu řo czi dořcz džakowacz, řo řy tele řařostne njesbože do tajkeje radořce pschemenık. Čřař řıwjenja chzu řo w řóždım horju ř tebi dowerıcız; pschetož ty wodzıřch wschıtto tak, řo je ř naschemu řepřchemu a napořledku ř naschej radořcı! — D mój lubı Bohuřlawko! řajřı řy ty řıřom lubořny a přenı hólczez! D mój najlubřıchı mandželřı! řak řbóžne řařowıdženje je nam Bóh wschım třıom pschıhotowak. Wón bě nař wschěch třıoch rořdželık; něř nař na řpobřıwne waschıne řařo hromadu dowjedže. Semu budž čřescz, řhwalba a džak!“ Wřchıtzy třıo řlakachu řylřı radořce a džakowınořce; Marata řlakasche ř nımı, a teř putnık, wutrobıne hnuty, njemóžesche řo řylřow řdžeržecz.

Řako bě přenja a najwřetscha radořcz trochu nımı, počřa Bohuřlawk maczerı powjedacz, řchto je řo wscho ř nım řtako, a to na tajke waschıne, řo dırbjesche wona pať řlakacz, pať řo řařo řořmewacz. Najřıenřsche wopıřowasche wón, řak jemu w tamınym wokomıřnıenju běsche, hdyž se řemje psches rořpufıenju řtaku přenı řrócz do wulkeho řwěta pod řıane módre njeřıo wustupı. Řıřchczę ř wřetschej radořczu a wutrobıřchım pohıucřom powjedasche wón wo tamınym najwřıřıřchım wokomıřnıenju, hdyž jemu pobořny putnık přenı řrócz Bóha mjenowasche, a jeho wschehomóžnořcz, najwřetschu mudrořcz a lubořcz na wschěch řtworıenıch wěřach řokasowasche. řak dořho hacž tole powjedasche, řteřıachu jemu řwěřke řylřı we woczomaj.

„Woprawdže“, prajesche řrabja, „řkoro bych řebi řadař, řo bych we řwořıch džeczazıch dnıach teř w tajřım wobıdlenju w řemı woczehıenıy byř. Wı řmı řıřom wot makosczę řwutınylı, wschě tele řařne řtutřı Bóže wschědnıe bjes wscheje ředžbınořce wıdžecz. — D hdy bychımy mı tele Bóže řtutřı a řtworıenja teř tak, řař Bohuřlawk, ř dobom a řıřom pschı dospořıřchım rořomıe wuhladalı — řak by nam tu ř wutrobıe byřo! D dobry a wulřı Bóžo! řak bychımy řo nad twojej wschehomóžnořczu džıwalı, twoju mudrořcz řhwalıkı, nad twojej dobrořıwıořczu a mıřosczu řo řadowalı!“

Řobořna a bohobojřna řnıenı prajesche: „Řař běsche Bohuřlawkeř, řako se řwojeho pobjemřsteho wobıdlenja přenı řrócz na Bóžu řařnu řemju wustupı: řak budže teř nam něhdy, hdyž ř tehole čřařneho řıwjenja do njeřıeř řtupımy. Řař běchu Bohuřlawkowe řrajřı — mıenuřıřı tarne molowane a dželane řóřıczřı, řehıatřa a řchtomıkı, na řotřıchž męjesche tola wulke wjeřele — pschezo jenož řara njedospořne a njedokojane podobıřny tutyř řařnyřch řtutřow a řtworıenıow Bóřıch tu na řemı: řak đřıe řu teř, po mořım řbaczu, wschě wıdžomne řıanořce a wschě wjeřela tuteho řwěta ředma něřıřı řczın řařnořczow a radořczow w njeřıeřach. řeř tale radořcz tu na řwěczę, řotřıř mamı pschı řařowıdženju řwořıch najlubřıřchıch po dořřım řrudınym čřařu rořdželıenja, teř tale wulka radořcz je pschezo řıřchczę něřchto maře pscheczıwı teř radořcı, řotřıř řmęemı něhdy w njeřıeřach pschı řařowıdženju řwořıch lubıch: a tola řmı řa w tımle wokomıřnıenju nascheho řařowıdženja tudy řak řbóžna, řako bych woprawdže řıřom w njeřıeřach byřa!“

Řobořny a čřesczędostojny putnık pschıtřajı ř tımle wóřobınym řeczam řıřchczę tele řłowa: „Wucžba a wěrnoscz, řotřıř we wschom řchtož je řo tu řtako, řıawıne wıdžımy, je řa: Bóža wscheho-

móžnořcz, mudrořcz a dobrořıwıořcz je na njeřıu a na řemı řak řıawına a wulka, řo móže řu teř džeczazı rořom řpóřnacız.“

(řkbczenje pschıchodıne.)

Wřhelake ř blıřka a ř daloka.

* řo řęto řařo pod wıchorom řwěřneje wóřny ře řónzeř řhwata. Řařıha nıtrna přostwa je, řo by tola to lube nowe řęto nětko dopřıelnıenje pschınıejřko řandželřsteho řobowıneho řhřıřıřıha: „Wěř na řemı.“ Řař hacž dořal teř nasche „Řomřaj Bóh“ nam natwarıaze a řořıřıřıaze čřıtanje pschınıeře w tım čřezřım čřařu. řajře wutrobı natwarıaze čřıtanje řadajı řebi pať teř naschı lubı wıřıřch na řıwıřchczu. řuř řczelczę tola teř řwořım lubıym won do pola řóždı njedželu řene řopjeno „Řomřaj Bóh“, řotřę řebi řkafaczę pola řwojeho řıneřa duchowıneho. Wı džę řřıebaczę řo jenož do řuberta tıřıncız. Řorto to njepřaczı. W ředakřıřı „Řomřaj Bóh“ je řo w řanıdženıym řęczę pschemenıenje řtako. Řařıch dořholęřny řwěřny njespřozııııy řobuređaktor řıneř wřıřchı řemınarřı wuczer em. řıedleř řo nıřowany čřıřesche, dla řhorowatořczę řwoje řobuređaktorřtowo řkóřıcz. řemu budž řıřchczę řunřrócz najwutrobıřıřıchı džak řa jeho dořholęřne přozıwanje řa nasche „Řomřaj Bóh“: Wı wěmı, ř řajřıeř lubořczu je wón řa nasche řopjeno džęřak. řo džęřo běsche jemu wóřebıe lubo a wřıne a w rořwıwanju nascheho „Řomřaj Bóh“ to mıeno „řıedleř“ njepomıııte wostanje. Bohu pať budž teř džak, řo nam ř dobom muřa namafacz đak, řıř je to džęřo na řo wřal a řako řobuređaktor řastupık. ře to řıneř wřıřchı wuczer em. řantor ř. řapleř w řudıřchıne. Wı jeho, řotřıř řo nětko řıřom něřotre męřazı řwěřıne řobu přozıje, wutrobıne wıtamı ř tım pscheczom, řo by jemu psches Bóžu řnadu řpoczęne byřo, dořke řęta řa nasche nabořıřıřte řopjeno džęřacz a řak Bóže řkaleřtowo mjes řserbımi twarıcz. řubıch čřıtarıow pať namořıwıamı, řo čřıřı řo teř řtaracz řa dalřche rořřchęřıenje nascheho „Řomřaj Bóh“, řo řwořım řıřıřodam a řnatım poruczıcz. řuř đha „Řomřaj Bóh“ do lubeho noweho řęta.

* řdıř řo řhıwester řemřchıne džęřı, ma řo w řařřıřıch řıřıřıřıch řolleřta řa řıřıwıny řond hromadžıcz. řubı řserbıo čřıřı řad řwóř pschınoschř đacz, dořelž ma řıřıwıny řond nětko we wóřıne wóřebıty nadawř, řřęđı posřıczıcz řa dořřahaze řařtarıne naschıch řazaretow ř pólınyıı duchowınyıı.

* „řıblıřı puczıřık“ řa řęto 1916 je řo do řóđ rořęřak a čřıřı řebi řón wřchıtzy řserbıo pola řwojeho řıneřa duchowıneho řa 15 řı. wotewřacz, a pschıřıřczę řıřchczę ředıny a řczelczę řón won na řıwıřchczę. „řıblıřı puczıřık“ řa nasch řerbřı řub je řařo pscheczęřıwıne řıneř řarar řr ó řak w řudıřchıřı řestajak.

„Řomřaj Bóh“ njeje jenož pola řıneřow duchowınyřch, ale je teř we wschěch pschędawarınıach „řserb. řowın“ na wřach a w řudıřchıne dořtacz. řa řchřtwóřczę řęta přaczı wón 40 řı., řenotlıwe čřıřı řa řo řa 4 řı. pschędawajı.

řamolwıřı ředaktor: ř. řóřđ. řobuređaktor: ř. ř. řapleř.

čřıřchczęř a nařkadbıř: ř. ř. řmoleř.